

Ze was een jaar of negentien. Niet ouder. Misschien jonger. Een verzekeringsmaatschappij zou haar nog zestig jaar erbij geven. Volgens mij zou zesendertig uur een betere inschatting zijn, of zesendertig minuten als het meteen fout zou gaan.

Ze was blond en ze had blauwe ogen, maar ze was niet Amerikaans. Jonge Amerikaanse vrouwen hebben iets stralends en fluweeligs als gevolg van vele generaties overvloed. Deze vrouw was anders. Haar voorouders hadden ontberingen geleden en angst gekend. Die erfenis liet zich gelden in haar gezicht, in haar lichaam en de manier waarop ze zich bewoog. Ze keek behoedzaam. Ze was slank. Niet slank als gevolg van een dieet, maar darwiniaans slank zoals je dat wordt wanneer je grootouders niets te eten hadden en van honger doodgingen, of niet. Ze had iets breekbaars en was gespannen, een beetje op haar hoede, een beetje nerveus, al vermaakte ze zich zo op het oog zo goed als een jonge vrouw zich maar kon vermaken.

Ze zat in een bar in New York, dronk bier, luisterde naar een band en was verliefd op de gitarist. Dat was duidelijk. Af en toe maakte de behoedzaamheid in haar blik plaats voor verafgoding en al die verafgoding was gericht op de gitarist. Waarschijnlijk was ze Russisch. Ze was rijk. Ze zat alleen aan een tafel in de buurt van het podium en had een stapel dollarbiljetten van twintig voor zich liggen, vers uit de geldautomaat. Ze rekende elke nieuwe fles bier af met zo'n biljet en vroeg niet om wisselgeld. De serveersters waren dol op haar. Verder achter in de bar zat een man, klem in een zitje, naar haar te staren. Haar lijfwacht, zou je denken. Hij was groot en breed, had een kaalgeschoren hoofd en droeg een zwart T-shirt onder een zwart pak. Het was voor een deel aan hem te danken dat zij in een bar in de stad bier zat te drinken terwijl ze pas negentien was, of nog jonger. Het was niet zo'n protserige bar waar ze een beleid hadden voor minderjarige rijke vrouwen, op wat voor manier dan ook. Dit was een sjofele tent in Bleecker Street, waar magere jongelui werkten om hun collegegeld bij elkaar te scharrelen en het leek me dat ze haar en haar oppasser eens hadden beke-

ken en ter plekke hadden besloten problemen uit de weg te gaan en in te zetten op een flinke fooi.

Ik bekeek haar een minuutje en toen keek ik weg. Mijn naam is Jack Reacher. In het verleden heb ik bij de militaire politie gezeten, met nadruk op het woord 'verleden'. Ik ben nu al bijna net zo lang uit het leger als ik heb gediend. Maar oude gewoonten raak je niet zo makkelijk kwijt. Ik was die bar binnengelopen zoals ik altijd een bar binnenloop. Voorzichtig dus. Halftwee 's nachts. Ik was met lijn A naar West 4th gereden en vandaar lopend over Sixth Avenue verder richting Bleecker Street. Ik was op zoek naar muziek, maar niet het soort muziek dat grote groepen klanten naar buiten jaagt om te roken. Een heel klein groepje mensen stond voor een tent waar je een paar treden op moest naar de deur. Langs het trottoir stond een glanzend zwarte Mercedes geparkeerd met een chauffeur aan het stuur. De muziek die naar buiten kwam werd gefilterd en gedempt door de muren, maar ik hoorde een soepele baslijn en pittig drumwerk. Dus liep ik de treden op, betaalde vijf dollar entree en werkte me met mijn schouders naar binnen.

Twee uitgangen: de deur waardoor ik net binnen was gekomen en de andere aan het einde van een lange donkere gang met toiletten. De zaak was smal en een meter of dertig diep. Links voorin was een bar, verder een paar hoefijzervormige, gestoffeerde bankjes, een groepje vrijstaande tafeltjes op een plek die op andere avonden waarschijnlijk als dansvloer fungeerde, en achterin was het podium waarop de band speelde.

De band zag eruit alsof hij was samengesteld uit dossiers van een impresariaat die per ongeluk op de verkeerde plek waren opgeborgen. De bassist was een zware, oude zwarte man die een pak met een vest droeg. Hij stond enthousiast aan een contrabas te plukken. De drummer had zijn oom kunnen zijn. Het was een dikke oude kerel die breeduit en comfortabel achter een klein eenvoudig drumstel troonde. De zanger speelde ook mondharmónica. Hij was ouder dan de bassist, jonger dan de drummer en zwaarder dan allebei. Misschien zestig, gebouwd voor een genoeglijk leven, niet voor snelheid.

De gitarist was van een andere orde. Hij was jong, blank en klein. Een jaar of twintig, krap een meter zeventig, nog geen zestig kilo.

Hij had een dure blauwe gitaar die was aangesloten op een spik-splinternieuwe versterker en samen produceerden het instrument en de elektronica scherpe geluiden, hol en vol echo. De versterker moest naar elf zijn gedraaid. Het geluid was onvoorstelbaar hard. Het was alsof de lucht in de bar was gestold. Er was domweg niet meer ruimte over voor nog meer volume.

Maar de muziek was goed. De drie zwarte mannen waren professionals en de blanke jongen kende alle noten en wist wanneer en hoe en in welke volgorde hij ze moest spelen. Hij droeg een rood t-shirt, een zwarte broek en witte tennisschoenen. Hij had een uiterst serieuze uitdrukking op zijn gezicht. Hij zag er buitenlands uit. Misschien ook Russisch.

De eerste helft van het eerste nummer keek ik de bar rond. Ik telde mensen, ik bestudeerde gezichten en ontleedde lichaamstaal. Oude gewoonten raak je niet zo gemakkelijk kwijt. Er zaten twee mannen tegenover elkaar aan een tafeltje, met hun handen onder de tafel. De een verkocht, de ander kocht, dat was duidelijk. De zaak werd op de tast afgehandeld en bevestigd met steelse blikken. Het personeel van de bar belazerde de eigenaar door uit een kist met ijs bier te verkopen dat ze zelf in de winkel hadden gekocht. Twee van de drie flessen waren legaal en kwamen uit de koelkasten onder de bar, de derde kwam steeds uit hun eigen koeling. Ik kreeg een fles van die laatste soort. Een nat etiket en een fikse marge. Ik nam de fles mee naar een plek in de hoek en ging met mijn rug tegen de muur zitten. Dat was het moment waarop ik de vrouw alleen aan haar tafeltje zag zitten, en haar lijfwacht op zijn bank. Dan zou die Mercedes buiten wel hun auto zijn. Papa was waarschijnlijk een tweederangs oligarch, miljoenen, niet miljarden, die zijn dochter vier jaar aan NYU gunde, en een pinpas die nooit weigerde.

Gewoon twee van de tachtig mensen in die bar. Niets om je druk over te maken.

Tot ik die twee andere kerels zag.

Ze hoorden bij elkaar. Grote, jonge blanke mannen, goedkope strakke leren jasjes, het hoofd geschoren met stompe scheermessen die krassen en korsten hadden achtergelaten. Ook Russen waarschijnlijk. Criminelen, geen twijfel mogelijk. Ze hoorden bij elkaar, geen twijfel mogelijk. Waarschijnlijk niet de beste ooit, maar waar-

schijnlijk ook niet de slechtste ooit. Ze zaten ver bij elkaar vandaan, maar ze hadden allebei hun blik gericht op de jonge vrouw die alleen aan haar tafel zat. Ze waren gespannen, doelgericht, zelfs in zekere mate nerveus. Ik herkende de signalen. Ik had me vaak zelf zo gevoeld. Ze stonden op het punt in actie te komen. Er waren dus twee tweederangs oligarchen die iets met elkaar te verhapstukken hadden. De een beschermde zijn dochter met chauffeurs en lijfwachten en de ander stuurde kerels naar de andere kant van de wereld om haar te grijpen. Daarna gijzeling, afpersing, eisen, fortuinen zouden van eigenaar wisselen, of anders wel vergunningen voor het delven van uranium, olierechten, steenkool of gas.

Zakendoen op zijn Russisch.

Maar meestal weinig succesvol zakendoen. De dynamiek van ontvoering is vrijwel onbegrensd, het kan op honderd verschillende manieren fout gaan. De gemiddelde levensverwachting van het slachtoffer van ontvoering is zesendertig uur. Sommigen overleven het, de meesten niet. Sommigen sterven meteen, in de paniek die ontstaat.

De stapel met briefjes van twintig trok serveersters aan als wespen bij een picknick. En ze wuifde niet een van hen weg. Ze bestelde de ene fles bier na de andere. En bier is bier. Ze zou naar het toilet moeten, over niet al te lange tijd en vaker dan één keer. De gang met de toiletten was donker en lang en aan het einde was de deur naar de straat.

Ik keek naar haar in het schelle gereflecteerde licht terwijl de muziek om me heen krijste en bonkte. De twee mannen keken naar haar. Haar lijfwacht keek naar haar. Zij keek naar de gitarist. Hij deed enorm zijn best, concentreerde zich op akkoorden en loopjes, maar van tijd tot tijd tilde hij zijn hoofd op en dan glimlachte hij, meestal vanwege de gelukzaligheid daar op dat podium te staan, maar ook twee keer direct naar de jonge vrouw. De eerste keer was het een verlegen glimlach, de tweede keer was de glimlach iets breder.

De jonge vrouw stond op. Ze stootte met haar dijen tegen de rand van het tafeltje, schuifelde erachter weg en koerste in de richting van de gang achter in de bar. Ik was er eerder dan zij. Het geluid van de band jankte door de gang. Halverwege was het damestoilet. Het herentoilet was helemaal aan het einde van de gang. Ik leunde

tegen de muur en zag de jonge vrouw mijn kant op komen. Ze liep op hoge hakken, ze droeg een nauwsluitende broek en nam korte, precieze stapjes. Nog niet dronken. Ze was Russisch. Ze zette een bleke hand tegen de deur van het toilet en duwde. Ze ging het toilet in.

Nog geen twee seconden later stapten de beide mannen de gang in. Ik nam aan dat ze daar op haar zouden wachten. Dat deden ze echter niet. Ze wierpen een blik op mij alsof ik bij het meubilair hoorde en banjerden het damestoilet binnen. Eerst de een, de ander erachteraan. De deur sloeg achter hen dicht.

De muziek speelde door.

Ik ging achter hen aan het toilet in. Je maakt elke dag iets nieuws mee. Ik was nog nooit in een damestoilet geweest. Wc-hokjes rechts, wastafels links. Fel licht en de geur van parfum. De jonge vrouw stond bij de achterwand. De twee kerels stonden naar haar toe gekeerd, met de rug naar mij toe. Ik zei: 'Hé,' maar ze hoorden me niet. Te veel lawaai. Ik pakte ze bij de elleboog, in elke hand één. Ze draaiden zich razendsnel om, klaar om te vechten, maar bedachten zich. Ik ben groter dan de koelkasten waarvan zij thuis hadden gedroomd. Even bleven ze stilstaan, toen drongen ze zich langs me heen, trokken de deur open en verdwenen.

De jonge vrouw keek mij even aan met een blik die ik niet kon duiden en toen liet ik haar alleen zodat ze kon doen wat ze moest doen. Ik ging terug naar mijn tafeltje. De beide mannen zaten al weer op hun eigen plek. De lijfwacht had zich niet verroerd. Hij keek naar het podium. De band was aan het afsluiten. De jonge vrouw was nog steeds in het toilet.

De muziek hield op. De twee mannen kwamen overeind en liepen terug naar de gang. Het was plotseling een drukte van belang in de bar, met mensen die ineens opstonden en in beweging kwamen. Ik liep naar de lijfwacht, tikte hem op de schouder en wees. Hij sloeg er geen acht op. Hij vertrok geen spier tot de gitarist aanstalten maakte om aan de achterkant het podium te verlaten. Toen stond hij op, alsof beide bewegingen perfect gesynchroniseerd werden. Op dat moment drong het tot me door dat ik er helemaal naast zat. Geen in de watten gelegde dochter, maar een in de watten gelegde zoon. Papa had een gitaar voor hem gekocht en een versterker, en

had de rest van de muzikanten ingehuurd. De droom van de jongen. Zo uit zijn slaapkamer het podium op. Zijn chauffeur voor de deur, de lijfwacht die van dichtbij een oogje in het zeil hield. Geen ploeg van twee, gestuurd door zijn rivaal, maar een ploeg van drie. Een zwijmelende groupie. De jongensdroom. Een klassieke honeytrap. Een laatste tactisch overleg in het damestoilet en dan actie.

Ik schouderde mijn weg door het publiek naar de uitgang aan de achterkant en bereikte de straat ruim voordat de lijfwacht daar was, precies op het moment dat de jonge vrouw de jongen om de hals vloog, hem een halve slag ronddraaide en naar de twee mannen duwde. Ik raakte de eerste hard en de tweede nog harder. Bloed spatte op mijn shirt. Beide mannen gingen onderuit, de vrouw ging ervandoor en toen daagde de lijfwacht op. Ik dwong hem mij zijn t-shirt te geven. Bloedvlekken trekken de aandacht. Daarna vertrok ik door de voordeur. Het zou logisch zijn geweest om naar rechts te gaan, dus ging ik naar links. Op de hoek van Bleecker en Lafayette nam ik lijn 6, naar het noorden. Ik ging in de op één na laatste wagon zitten en maakte het me gemakkelijk. Ik bestudeerde de gezichten. Oude gewoonten raak je zo gemakkelijk kwijt.